

Zor Şehzade

Şehzade Mehmet (Fatih) çok zekidir, ancak ele avuca sığmaz. Derslerini bellekte zorlanmaz, ama hiç çalışmaz. Hele ezberle işi olmaz. Çok hocada okur, ama tamamını yıldıır. Zaman zaman öğretmenlerini alaya alır.

Mehmed bir padişah oğludur ve kendisi istemedikten sonra kimse diz çöktüremez ona. Murat Han sıkıntının farkındadır. Evet Molla Yegân, Molla Fenârî, Molla Ayas muhteşem âlimlerdir. Ancak bu haşarı şehzadeyle uğraşmak, on medrese yönetmekten zor olmalıdır.

“Acaba onu kim yola getirebilir?” diye düşünürken Molla Gürani’nin siması belirir gözünde. O ana kadar nasıl da aklına getiremediğine şaşar. Tabii, öyle ya. Dudaklarına alaycı bir tebessüm yayılır. “Hadi bakalım” diye mırıldanır, “Şimdi derslerini kır da, göreyim seni” Padişah Molla Gürani hazretlerini yollarken “Eti de senin” der, kemiği de. O bundan böyle senin oğlun. Var bildiğin gibi işle!”

Mübarek Manisa’ya vardığı saat, şehzadeyi derse çağırır. Uşaklara bile itibar eder, ama geleceğin sultanını görmezden gelir. Talebesine sıradan biri gibi davranır ve “Otur!” der, “Hayır oraya değil, şuraya!” O güne kadar emretmeye alışan şehzade şaşakalır. Belki de hayatında ilk kez diz çöker. Molla emsileyi açar ve emreder: “Darabe (Dövmek) fiilini çek bakayım!” Fatih fiili kafasına göre çeker. Çat pat bir şeyler söyler işte. Molla Gürani’nin kaşları yıkılır, kafasını “olmadı” gibilerden sallır, bakışlarıyla azarlar. Sonra üstüne basa basa fiili çeker ve sesini yükselterek misallendirir: “Döverim, seni döverim, seni öyle bir döverim ki!...” Fatih ağlamaktadır. Dudakları uçuklaya yazar. Korkudan sesi titrer. İçinden son cümleyi tekrar eder. “Darabtühü cidden şediden.” İnanın döver mi döver. Bundan böyle saray halkına rezil olmak da vardır işin içinde. Şehzade artık geceleri ödev yapmaya başlar ve ezberlerini aksatmaz. Daha doğrusu aksatamaz. Ama gün gelir ilmin tadını alır. Eski haşarılıklarından utanır. Çok değil üç beş ay sonra bambaşka biridir o. Molla Gürani hazretleri “Arabi ve Farisi bilmek yetmez” der, “Düşmanlarının da lisanını öğrenmelisin!” Nitekim Fatih Latince, Sırpça ve Rumca öğrenir. Hem konuşur hem yazar. Ardından “kafırdır” demez, Şehzadeyi İtalyan asıllı Anconal Giriaco’nun önüne oturtur, Avrupa tarihini okutturur. Dahası neme gerek dedirtmez, aritmetiğe, geometriye, astronomiye zorlar. Hepsisi bir yana ufkunu açar. İnanç aşılar. Eğer istenirse gemilerin karadan, kağnıların sudan yürüyebileceğine inandırır.

Bir ara Manisa’ya gelen Sultan Murat, oğlunu tanıyamaz. Fatih görünüşte çocuktur, ama çok olgundur. Ufku geniştir sonra. Hedefleri, idealleri vardır. Ki İstanbul bunlardan biridir sadece. İşte belki de bu yüzden tahtını düşünmeden bırakır ona. Sultan Murat Molla Gürani’ye şükranlarını sunarken kelime seçmekte zorlanır. Hatta gözü kapalı vezirlik teklif eder. Mübarek boş versene gibilerden omuzunu silker. “Onu isteyene verin Sultanım” der, “Yıllardır bu makama ulaşmak için çalışanları kırmayın. Dostlarınızdan olmayın sonra!” Ancak kadılığı reddetmek gibi bir şansız olmaz. Nitekim bir müddet devlet erkânıyla çalışır. Ancak fırsatını bulduğu an ayrılır, apar topar Kahire’ye döner. Belki de vebâlden kaçar.

Kaynak: ehlisunnethbuyukleri.com